

GORJUL ÎN LUCRĂRILE GEOGRAFICE ALE PROFESORULUI ION CONEA

Dr. Dragoș Bugă

La 15 ianuarie 1997 s-au împlinit 95 de ani de la nașterea profesorului ION CONEA. Cu această ocazie Institutul de Geografie al Academiei Române a organizat o ședință de comunicări în memoria profesorului Ion Conea, în care s-a evidențiat contribuția sa la dezvoltarea geografiei românești, ca întemeietor de discipline geografice, om de cultură și pasionat cercetător în descifrarea pământului și poporului român¹.

Ion Conea a făcut parte din generația de geografi din prima jumătate a sec.XX, care au avut o contribuție deosebită la dezvoltarea geografiei și recunoașterea ei ca știință, de sine stătătoare, pe plan mondial. A fost numit de prof. Simion Mehedinți (întemeietorul geografiei moderne românești) asistent, înainte de a-și lua licența, la numai 21 de ani. Din primii ani de studenție a început să-și cristalizeze domeniile de studiu în geografie. Multe dintre studiile lui se bazează, după cum vom vedea, pe cercetări de teren în Oltenia carpatică și subcarpatică și, îndeosebi, în teritoriul Gorjului.

Cu o pregătire geografică complexă, așa cum o cerea prof. Simion Mehedinți și pe care a impus-o tuturor elevilor săi și, posedând o cultură clasică rar întâlnită la geografii noștri, care i-a dat posibilitatea să pătrundă în cele mai diverse ramuri ale științei, Ion Conea se dedică tot mai mult geografiei istorice și toponimiei, dar abordează, în egală

măsură, atunci când este cazul, în decursul celor aproape 50 de ani de activitate științifică, probleme din aproape toate laturile geografiei. Lucrările de geografie istorică și toponimie, prin conținutul lor, stil și formă, l-au impus, încă de timpuriu ca unul din cei mai de seamă oameni de știință și cultură ai geografiei românești. S-a deosebit prin preocupări, caracter, cultură și temperament, de toți geografilor de la noi. Fire independentă, cu o inteligență rar întâlnită și cu un talent nebănuț, își leagă întreaga viață de cercetarea în natură (pe viu), la fața locului, a trecutului istoric al poporului român.

Ion Conea a elaborat studii la nivel național și regional din toate domeniile geografiei umane și chiar geografiei fizice, dar s-a axat îndeosebi pe probleme de geografie istorică, toponimie și geografie a satului. Ucenicia în cercetare și în continuare principalul laborator de lucru în teren și l-a fixat în Subcarpații Olteniei și îndeosebi în Subcarpații Gorjului. De aici se putea ușor mișca și în zonele de munte, în plaiurile cu conace, în lungul culoarului depresionar de la bordura muntelui și în întreaga zonă depresionară a Olteniei. În cercetările lui a călcat pas cu pas tot teritoriul subcarpatic al țării cuprins între Olt și Cerna. S-a apropiat, ca nimeni altul, de oamenii de la țară. L-a interesat viața țăranelor români și evoluția satului românesc în decursul timpului.

După cum C. Brătescu este numit și geograful Dobrogei, tot așa și pe Ion Conea îl putem numi geograful Olteniei carpatice și subcarpatice, sau simplu *geograful Gorjului*. Nici unul dintre geografilor noștri nu a cercetat aceste meleaguri cum le-a cercetat și le-a descris profesorul Ion Conea. Toate lucrările lui, care se referă la zona carpatică și subcarpatică a Olteniei, cuprind, în totalitate, și teritoriul Gorjului.

Lucrările lui Ion Cornea au ca suport sudul fizico-geografic al teritoriului pe care îl cercetează, el adeptul principiului l-a respectat: pentru a realiza adevărate lucrări de geografie umană trebuie în primul rând să cunoști teritoriul pe care-l studiezi sub aspect fizico-geografic, relieful, cu tot complexul lui de factori, fiind pe care se greșează și se dezvoltă societatea umană.

Cel mai de preț document pentru Ion Conea în studiile de geografie istorică și toponimie era terenul, adică cercetarea fenomenelor la fața locului. Geografia istorică și toponimia au fost științele cărora le-a consacrat, mai ales în ultimele decenii ale activității sale științifice, întreaga sa muncă. A fost unul dintre fondatorii geografiei istorice din țara noastră și cel care a pus bazele toponimiei geografice. Prin acestea a încercat și a reușit, mai mult decât oricare alt geograf, să aducă contribuții de seamă cu privire la apariția, formarea și continuitatea poporului român în spațiul carpato-ponto-danubian al Europei.

Cea dintâi unealtă de lucru în geografia istorică, spune Ion Conea, va trebui să fie harta contemporană a epocii studiate și documentele istorice. Dar atât harta cât și documentul, se cere însă să fie confruntate cu terenul. Numai prin cercetare la teren poți face adevărata geografie istorică. Nimic nu va egala în cercetările de această natură studiul la fața locului, sau cum numește Ion Conea astfel de cercetări „autopsia geografică”. Acolo în teren vei găsi documente nescrise, trimise prin grai viu, din generație în generație, de o mare importanță pentru geografia istorică și toponimie. Întotdeauna însă în studiile de geografie istorică, spune Ion Conea, trebuie pornit de la geografia fizică: îți vei face după aceea un rezum solid din concluziile geografiei umane, pentru ca abia după aceea să calci pe domeniul geografiei istorice. Înarmat acum cu tot acest bagaj de unelte proprii lucrului la care pornești, împarți și munca aceasta în două; una în fața mesei de lucru, alta la fața locului, în fața recoltei de cules a naturii. Numai așa concepea Ion Conea cercetarea geografică în studiile de geografie istorică și toponimie.

Toponimia ca și geografia și alte științe apropiate (istoria, etnografia etc.), spunea de multe ori Ion Conea, nu se fac (nu se studiază) în cabinet, ci pe teren. Terenul este laboratorul omului de știință din aceste domenii. Numai cine calcă cu piciorul terenul, și nu cel care îl cunoaște din cărți face adevărata știință, descoperă adevărul. În teren, dacă știi să-l cercetezi, găsești adevărata istorie a poporului român,

pe care o poți descifra îndeosebi (dar nu numai) prin toponimie. „O geografie a patriei noastre, spune Ion Conea, nu este numai geografia pământului ei, ci geografia poporului care trăiește pe acest pământ-mai exact-a raporturilor dintre acest popor și acest pământ”. (Toponimia-aspectele ei geografice, în *Monografia geografică a R.P.Română*, București, 1960, p.66.).

În toate studiile lui (care numără peste 100, Ion Conea susține, pe baza documentelor istorice, a cercetărilor de teren și a analizei realizate de istorici și geografi români și străini (Bauer, Sulzer, Eugene Pittard, Em. de Martonne, Dimitrie Cantemir, N. Iorga, G. Vâlsan, C.C. Giurescu, Ion Donat și alții) teza nașterii și continuității poporului român în teritoriul carpato-ponto-danubian al Europei, cu centrul în Carpați și regiunile înconjurătoare. Un rol principal l-au avut, în acest sens, regiunile de munte și dealuri ale țării, cu depresiunile lor și codrii seculari din regiunile mai joase, unde populația, la nevoie, a găsit întotdeauna adăpost. Poporul român, adaugă Ion Conea, a curs ca și râurile acestui pământ dinspre centrul carpatic spre șesurile lui. Fără acești carpați cei mai umblați și cei mai cunoscuți și cei mai plin de drumuri, același azi ca și acum două sau trei mii de ani, poporul român greu s-ar fi putut menține pe acest pământ. Casa de adăpost și de continuitate și ea, în restriștea Evului Mediu, a fost pădurea. Element de frunte în componența spațiului nostru geografic.

Scriind „*Destinul istoric al Carpaților*” (studiu publicat în anul 1935, în revista „Rânduiala”) ca răspuns la „Ardealul istoric” apărut la Budapesta și prefațat de contele Teleki (în care, printre altele, unul din autori afirmă că „Muntenia de pe Carpați a frontierei nu este numai un act de violență împotriva națiunii maghiare, ci și mai mult: o adevărată injurie adresată lui Dumnezeu”). Ion Conea bazându-se pe argumente arheologice și istorice demonstrează că lanțul munților Carpați a format întotdeauna de la geto-daci și romani până astăzi, coloana vertebrală a pământului și poporului român, în „văile cărora, cum spunea Nicolae Iorga, s-a plămădit mai ales neamul românesc, cel legat de fiecare

stâncă a lanțului carpatic". Cu mult înainte de a fi vorba de unguri în Europa, Carpații au jucat, spune Ion Conea, un rol de adăpost de populații și au fost, mai ales, cu trei milenii înainte de era creștină, casa de adăpost a unei populații care se dovedește a fi, în chip aproape sigur, trunchiul primitiv al celor care mai spre noi cu trei mii aveau să fie dacii" (*Geografie și istorie românească*, București, 1944, p. 92). În Carpați se păstrează urme din vechi civilizații și acestea nu sunt altele decât ale înaintașilor poporului român cum afirmă în „Getica” V: Pârvan, care urmărind expansiunea neamului getic din centrul carpatic ca țară de obârșie, adaugă „Mi-am seama că centrul lor etnografic era pe platoul transilvan (apud Ion Conea, p. 95). Deci încă de atunci, continuă Ion Conea, Carpații formau coloana vertebrală a neamului părinte a celui românesc. Cetățile dacice din munții Orăștiei și Buridava de sub Cozia, ca și drumurile castrele romane, care îi traversează sau îi înconjoară, sunt martori de netăgăduit în acest sens, iar „țările” create de populația autohtonă în micile depresiuni sau în văile lor: a Loviștei, a Bârsei, a Oltului, a Maramureșului, a Vrancei și altele, sunt un fel de uriașe cuiburi ale populației autohtone, locuri adăpostite, unde a început a se depăna firul istoriei românești. Din încheierea laolaltă a lor și a cnezatelor și voievodatelor de mai târziu, din Diploma Ioaniților (1247), din care unele încălecau pe ambii versanți ai munților, s-au născut, spune Ion Conea, Principatele Române, din care Principate, apoi, s-a născut această Românie. În Oltenia subcarpatică, în teritoriul Gorjului de astăzi, a existat voievodatul lui Litovoi, unul din nucleele politice în formarea unității politice și social economice ale Țării Românești. Istoricul Ion Donat presupune că acest voievodat și-a avut capitala la Curte (pe locul unde există astăzi cula de la Curtișoara?). Neamul românesc, continua Ion Conea, a fost „zămislit din necesitatea Imperiului Roman de a-și așeza o santinelă în Carpații sud-estici și coborâșurile lor împotriva seminiților barbare de miazănoapte și răsărit, care amenințau cultura umană creată de geniul latin” (op. cit. p. 96). Ca și dacii lui Florus, pe care de multe ori Ion Conea îl cita (*Daci inhaerent montibus*), ca și daco-romanii de mai

târziu, așa și românii apar în istorie lipiți de Carpați. Nu numai pământul dacic de o parte și de alta a Carpaților este alcătuit, în cea mai mare parte, din material carpatic, ci și istoria românească tot din centru spre margini, din spatele și fața munților s-a născut (**op. cit.** p. 104-105). Legăturile permanente care au existat între populația de la nord și sud de Carpați, cele mai multe situate la contactul cu muntele, este rodul mișcării migratoare a unei populații din Transilvania, generată, cu precădere, de păstoritul transhumant. „Această mișcare pendulatoare, spune Ion Conea, între „patria” de vară a munților și „patria” de iarnă a șesurilor și luncilor periferice a avut loc secole de-a rândul. În deplasarea lor oierii străbăteau în fiecare an Subcarpații, care prin avantajele oferite au stimulat dorința de stabilire definitivă sub poalele muntelui. Gorjul, continuă Ion Conea, cel așezat sub munții cei mai ușor de trecut, cu cel mai intens păstorit pe munții din nordu-i, cu cele mai multe și mai vechi drumuri transcarpatice, în unitate politică cu Hațegul de pe vremea lui Litovoi ... a fost acela ce a primit cea mai multă populație descălecată de dincolo” (*Pe urmele descălecatului din sud: sate de unguri din Oltenia subcarpatică*, 1939, p. 51 și 55). Populația multor sate situate în culoarul depresionar și la contactul cu muntele păstrează și în prezent obiceiurile, datinile și portul cu care a venit, cu secole în urmă, de dincolo de Carpați. Creșterea oilor reprezintă și astăzi, pentru mulți locuitori, ocupația de bază a lor. Satele cu populație ungurenească, constată Ion Conea, se înșiră în serie din Titirleștii de lângă Baia de Aramă până la Băbenii de pe Olt. Printre acestea în Gorj sunt: Tismana, Ungureni, Tismana-Vânăta, Măzăroi, Preajba Mare, Preajba Mică, Bengești-Ungureni, Crasna-Ungureni, Novaci-Ungureni etc.

În Parâng a fost cea mai intensă și mai interesantă viață pastorală din Carpații Meridionali. Aici, spune Ion Conea, s-a întâlnit populația de ungureni din Țara Hațegului, din satele din Mărginimea Sibiului (Poiana, Tilișca, Jina), cu cea din depresiunea Târgu Jiului, a Polovragilor și a Horezului. Geograful francez Em. De Martonne, care a cercetat pământul românesc și, îndeosebi zona carpatică în primele decenii ale sec. XX,

de la care ne-au rămas studii de importanță majoră referitoare la evoluția vieții umane din România, printre care se numără „Viața pastorală și transhumanța în Carpați; importanța lor geografică și istorică”, conchide: pentru a studia organizarea vieții pastorale nu este câmp mai bun de observație decât masivul Parâng; aici există o populație pastorală foarte deasă. Stânele sunt veritabile centre sociale. Familii întregi trăiesc aici: bărbați, femei și copii. Aici ei se nasc, se căsătoresc și mor. În zona de pășune a Parângului, adaugă Em. De Martonne, se găsesc 16 loc/km² și circa 200 de oi. O populație mai deasă decât a Braziliei.

Ion Conea, bazându-se pe studiul documentelor istorice și cartografice afirmă în lucrarea „Plaiul și muntele în Oltenia” (în volum jubiliar Oltenia, 1943) că odinioară plaiul și muntele erau mult mai locuite decât în prezent. Satele de sub bordura sudică, abruptă, a Carpaților Gorjului nu se grăbeau ca astăzi în gura râurilor la ieșirea acestora din plai, ci își aveau gospodăriile risipite în munte. Documentul registru al hărții austriace din 1790 arată că satul Isvarna, era la acea dată risipit în munte ca și altele. Runcu, de exemplu, a fost scos la linie în 1835, iar Topești, Vâlcele, Isvarna, Bâlta, Bâlțișoara abia în 1864.

Profesorul Ion Conea prezintă în lucrările sale întreaga activitate umană desfășurată secole de-a rândul în teritoriul Gorjului și în general în Oltenia subcarpatică, unde și-a desfășurat o mare parte a cercetărilor sale. În lucrarea „Om și natură în Oltenia de miazănoapte” spune printre altele: „Am călcat-o cu piciorul toată, pas cu pas, am străbătut-o cu toate felurile de vehicule și vorba turiștilor, am făcut-o și cu avionul de la est spre vest. Din cercetările realizate, care au înregistrat tot ce a fost posibil sub aspect geografic; istoria ei, viața satelor, toponimia și cadrul geografic umanizat, mi-am dat seama că „Oltenia este una din cele mai interesante și cu precis contur din câte piese alcătuiesc ființa pământului și a istoriei și a sufletului românesc de azi. Și din ea acea Oltenie subcarpatică cu inima în Gorj și întinzându-se spre apus până în Baia de aramă și Cloșanii lui Tudor, iar spre răsărit până acolo unde „unde Oltului zidul vechi al mănăstirii în cadență îl izbesc” (p. 131). Gorjul,

care stă prins ca un cuib uman sub streășina Carpaților, ascunde în el multă istorie nedescifrată a poporului român.

Lucrările de sinteză ale profesorului Ion Conea din domeniul geografiei istorice și toponimiei se bazează, în parte, și pe cercetările făcute, ani de-a rândul în Oltenia carpatică și subcarpatică și îndeosebi în Gorj. L-au atras aceste meleaguri prin farmecul și frumusețea lor, prin istoria care s-a plămădit în acest cuib de viață românească. A descris, ca nimeni altul, frumusețea acestor locuri, a studiat viața oamenilor de aici, originea satelor și a populației, toponimia locală și întreaga activitate care s-a desfășurat în decursul istoriei. Studiile publicate, care abordează toate problemele vieții umane, în decursul istoriei pe teritoriul Gorjului și împrejurimi, stau mărturie în acest sens (vezi lista de lucrări la sfârșit).

Ion Conea a abordat în lucrările sale de geografie istorică și toponimie geografică probleme foarte dificile referitoare la istoria poporului român, pe care le-a rezolvat cu competența omului de știință complex și bine documentat. Felul de a aborda problemele, complexitatea lor și pregătirea sa științifică au făcut din profesorul Ion Conea geograful care s-a ridicat deasupra multor geografi din generația sa. Iată, în acest sens, cum este caracterizată activitatea științifică a profesorului Ion Conea în „Enciclopedia istoriografiei românești” (București, 1978): „Este dovada cea mai grăitoare a rezultatelor fericite și fecunde pe care le aduce stăpânirea perfectă a izvoarelor și cunoașterea exactă a terenului. Abordarea din unghiuri de vedere cartografic, toponomastic și istoric a unei regiuni, sau corelarea permanentă a datelor furnizate de sursă cu realitățile din teren i-au permis lui Ion Conea să deschidă perspective de nebănuit cercetării istorice (...) Ion Conea are meritul de a fi subliniat și demonstrat că geografia este unul din cei mai prețioși auxiliari ai istoriei”.

Cu toate acestea în anul 1949 profesorul Ion Conea a fost înlăturat de la catedră și a rămas să lucreze în cadrul Institutului de Geografie, al cărui membru fondator a fost. Nici aici, însă, n-a fost lăsat

să lucreze în liniște. În anul 1958 a fost trecut în rândul personalului științific neatestat, pe post de geograf. Numai intervenția „dură” a academicianului Virgiu Iavovici, directorul institutului de atunci, l-au repus în drepturile ce i se cuveneau și pe care le merita din plin. Prin anii 1960, când s-a reintrodus cursul de toponimie la facultatea de Geografie (curs pe care l-a predat înainte de a fi înlăturat) a cerut, fără pretenții materiale, să țină primele prelegeri, dar conducerea facultății de atunci n-a fost de acord, fiindcă și-a dat seama că odată ținut cursul de Ion Conea, cel care venea după el nu mai avea nici o șansă să fie ascultat de studenți. Ion Conea n-a spus nimic, dar l-a durut. Nu l-au dorit unii fiindcă el n-a acceptat niciodată compromisurile. A pus întotdeauna, mai presus de orice, adevărul științific.

Ion Conea n-a dat atât cât a putut în geografia românească. De vină n-a fost el, ci cei care s-au opus adevărului științific. Cu toate acestea Ion Conea trăiește printre geografi, istorici, toponimiști și etnografi, prin tot ceea ce a scris. Prin lucrările sale, prin îndemnul la muncă și prin exemplul personal a contribuit la dezvoltarea pasiunii pentru cercetarea științifică în rândul geografilor. Și-a consacrat întreaga viață cercetării științifice, lăsând studii de o deosebită importanță pentru descifrarea trecutului poporului român. Gorjul a reprezentat pentru profesorul Ion Conea un teritoriu nucleu în activitatea sa de cercetare științifică în domeniul geografiei istorice și toponimiei geografice.

Ion Conea a fost unul dintre fondatorii geografiei istorice din țara noastră și cel care a pus bazele toponimiei geografice din România. Opera sa ne-a rămas mărturie în acest sens. Cine n-a cunoscut-o este bine și necesar să o cunoască. Cei care au cunoscut-o sunt datori să o aprofundeze și să o facă cunoscută tuturor geografilor, istoricilor, toponimiștilor, lucrările lui fiind o sursă de inspirație pentru toți care lucrează în aceste domenii. Numai așa ne facem datoria față de cel ce a fost geograful istoric și toponimistul geograf Ion Conea, ne facem datoria față de geografia românească.

Cei care vor să continue cercetarea pământului gorjean pe linia

geografiei umane nu trebuie să pornească la drum fără a cunoaște tot ce a scris Ion Conea despre Gorj, căci în unele privințe nu mai au prea multe de spus. În același timp, însă, așa cum remarca chiar profesorul Conea, pământul și oamenii Gorjului păstrează în adâncul lor multă istorie, care atunci când va fi descifrată, va aduce noi dovezi în privința nașterii continuității neamului românesc pe acest pământ al Daciei romane.

Studii realizate de profesorul Ion Conea ca rezultat al cercetărilor în Gorj, în regiunea montană și submontană a Olteniei

1. *În munții Gorjului un sat de munte-Sohodolul-ca într-o stațiune preistorică*, în Cuvântul nr.5, 1929.
2. *Determinări geografice în așezarea satului Runcu*, în Arhiva socială, 1930.
3. *Studiul geografic al castanilor din Oltenia*, în Buletinul Societății Române de Geografie (BSRRG), 1931, vol. L.
4. *Cheile Runcului*, BSRRG, 1931, vol. L
5. *Așezările omenești în depresiunea subcarpatică din Oltenia (considerații generale)*, BSRRG, 1931, vol. L
6. *Două nume topice de origine străveche în Munții Olteniei*, BSRRG, 1932, vol. LI
7. *Tismana și împrejurimile ei*, BSRRG, 1932, vol. LI
8. *Cercetări geografice în Diploma Ioaniților*, BSRRG, 1932, vol. LI
9. *Destinul istoric al carpaților*, în revista „Rânduiala”, 1935
10. *Din geografia istorică și umană a Carpaților*, BSRRG, 1936, vol. LI
11. *Bazinul Isvarnei-Celei, cuib de viață românească*, BSRRG, 1937, vol. LVI
12. *O vânătoare de păsări la Isvarna*, BSRRG, 1937, vol. LVI
13. *Geografia satului românesc*, în Sociologia românească, 1937, II, 2-3

14. *Cel dintâi hotar politic pe creasta Munților Olteniei (1520). Prima lui transpunere cartografică (1720)*, în revista „Soveja”, 1937, X-XI
15. Acele „piscine din Celei” (1247) erau sub Munții Gorjului, în vol. *Corecturi geografice în istoria românilor*, Buc., 1938
16. *Prin geografia umană la o nouă concepție a geografiei istorice*, BSRRG, 1938, vol. LVII
17. *Pe urmele descălecatului din sud: sate de ungureni din Oltenia subcarpatică*, BSRRG, 1939, vol. LVIII
18. *Plaiul și muntele în istoria Olteniei*, în vol. Jubiliar „Oltenia”, 1943, Craiova
19. *Spațiul geografic românesc*, în vol. „Geografie și istorie românească”, Buc. 1944
20. *Vechi târguri-nedei pe culmile Carpaților*, în Buletin Științific al Academiei, seria Geologie-Geografie, II, 1957
21. *Așezări de înălțime în Carpații Meridionali-așezările din plaiul Bumbestiului*, studii și cercetări, seria Geografie, XVI, 1969
22. *Sensul termenului „plai” la populația satelor Olteniei subcarpatice*, în *Lucrările Simpozionului de Toponimie*, 1972, Inst. de geografie, 1975

Notă:

1. Ion Conea s-a născut în Coteana, jud. Olt. A urmat cursurile școlii primare în satul natal, unde din primele zile este remarcat de învățătorul lui ca un element cu o inteligență ieșită din comun. La absolvirea claselor primare învățătorul insistă pe lângă părinți să-și dea copilul la învățătură mai departe. Lipsiți de mijloacele materiale (țărani cu cinci copii) părinții ezită. Ca să-i determine, îi cheamă la școală ca să vadă cum se prezintă copilul lor la învățătură. Tatăl, ocupat cu ale gospodăriei, nu poate să meargă; se duce în schimb mama, care asistă la o lecție de clasă. Reîntoarsă acasă, cu lacrimi în ochi, îi spune soțului: „Gheorghe, copilul nostru Ion vorbește mai frumos ca învățătorul. Trebuie să-l dăm la învățătură. Va fi greu, dar poate mai târziu ne va scăpa și pe noi de greutate.” Se hotărăsc să-l facă învățător. Cu mari sacrificii (își vând boii) adună ceva bani. Toamna, tatăl își ia copilul de mână și pleacă cu el la margine de țară, în Constanța lui Ovidiu, și îl înscrie la școala normală. (A fost primul copil din Coteana Oltului care a plecat din sat

la învățătură în altă parte). De la început atrage atenția profesorilor prin maturitatea de gândire și posibilitățile sale intelectuale. Profesorul Constantin Brătescu, directorul școlii, unul din marii noștri geografi, care a întrezărit în elevul Ion Conea omul cu calități intelectuale mult superioare celor din jur, îl trimite la Iași la Eminescu să-și facă studiile la liceul „Internat”. Satisfacția a fost mare pentru îndrumătorul lui, numele elevului Conea a rămas înscris pentru totdeauna cu litere de aur pe placa de onoare a liceului ca un omagiu adus celui care i-a dat posibilitatea să urce treptele acestei instituții de cultură. La absolvirea liceului, neavând posibilități materiale să urmeze cursurile unei facultăți, a vrut să renunțe. Numai suportul moral și material al profesorului C. Brătescu, care i-a fost tot timpul sfătuitor, prieten și părinte spiritual l-au făcut să se înscrie la Facultatea de Geografie a Universității București.